

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 193/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. A. D., B., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé prejednanie veci zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžp 6/2012 z 13. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. februára 2013 doručená sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé prejednanie vecí zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžp 6/2012 z 13. novembra 2012.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Sťažovateľ je vlastníkom vodnej stavby - geotermálneho vrtu VRT VŠČ - 1, V. Sťažovateľ na základe záverov a odporúčaní Záverečnej správy podrobného hydrogeologického prieskumu VRT VŠČ - 1, V., ktorá bola schválená Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky, a to rozhodnutím zo dňa 1.8.2008. číslo rozhodnutia 92S2/2008-9.1 (ďalej len „záverečná správa“), podal dňa 9.7.2009 na Krajský úrad životného prostredia v Prešove žiadosť o zriadenie pásma ochrany vodnej stavby. Touto Žiadosťou navrhol v súlade s uvedenou záverečnou správou zriadenie pásma ochrany vodnej stavby vo vzdialenosti 5 km od nej.

Krajský úrad životného prostredia v Prešove, odbor kvality životného prostredia (ďalej len „správny orgán prvého stupňa“) zriadenie pásma ochrany vodnej stavby zamietol rozhodnutím č. j. 1/2009/00890-012/JL zo dňa 8.12.2009 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu“).

Na základe odvolania sťažovateľa podaného v správnom konaní vydal odvolací orgán - Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Sekcia vôd, Odbor štátnej správy v sektore vôd a rybárstva (ďalej len „ministerstvo“), dňa 25.5.2010 pod číslom 6261/2010-8.1 rozhodnutie (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie správneho orgánu“), ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, a ktorým bolo odvolanie sťažovateľa voči prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu zamietnuté.

Sťažovateľ sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov žalobou, o ktorej príslušný Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom zo dňa 7.12.2011 č. k. 2 S/272/2010-71 (ďalej len „prvostupňový rozsudok“), ktorým žalobu zamietol. ...

Proti prvostupňovému rozsudku podal sťažovateľ podľa ustanovenia § 250ja ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“) v celom rozsahu odvolanie, ktoré odôvodnil podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku tým, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil.

O podanom odvolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3 Sžp/6/2012 zo dňa 13. 11. 2012 (ďalej len „namietané rozhodnutie“) tak, že rozsudok sudu prvého stupňa potvrdil. ...

Podľa názoru sťažovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky porušil vo vyššie uvedenom konaní jeho právo na spravodlivé súdne konanie tým, že Najvyšší súd Slovenskej republiky postupoval pri výklade ustanovenia § 55 ods. 2 vodného zákona neprimerane reštriktívne a nad rámec zákonného znenia a zmyslu tohto ustanovenia obmedzil, resp. vylúčil možnosť aplikácie tohto ustanovenia v prípade špecifického typu vodnej stavby, akým je geotermálny vrt, čo je v rozpore s doterajšou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky upravujúcou princípy výkladu právnych noriem všeobecnými súdmi (napr. nálezy vo veciach sp. zn. I. ÚS 306/2010, II. ÚS 341/07).

V dôsledku neprimerane reštriktívneho výkladu inštitútu pásma ochrany vodnej stavby, ktorý prijali všeobecné súdy, došlo aj k zásahu do práva sťažovateľa na ochranu vlastníckeho práva, keďže v konečnom dôsledku tým bola znemožnená ochrana investície sťažovateľa, ktorú vynaložil na vybudovanie predmetného geotermálneho vrtu a ochrana budúcim investíciám, ktoré bude musieť sťažovateľ ešte vynaložiť, aby bolo možné geotermálny vri aj reálne využívať. ...

Kľúčovou otázkou pre posúdenie otázky porušenia uvedených základných práv sťažovateľa namietaným rozhodnutím je ústavnoprávne posúdenie metódy výkladu ustanovenia § 55 ods. 2 vodného zákona...

Vyššie uvedený výklad ustanovenia § 55 ods. 2 vodného zákona, ktorý aplikoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, nie je podľa názoru sťažovateľa správny z ďalej uvedených dôvodov a je arbitrárny, keďže iba konštatuje, že predmetom pásma ochrany nemôže byť zákaz ďalších prieskumných činností na vymedzenom území, bez toho, aby uviedol aké konkrétne úvahy ho k tomuto záveru viedli. Takýto záver totiž bez ďalšieho nevyplýva zo znenia ustanovenia § 55 ods. 2 vodného zákona...

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezohľadňoval pri svojom právnom posúdení veci systematickú súvislosť vykladaného ustanovenia...

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v namietanom rozhodnutí nevysporiadal ani s ďalšou závažnou skutočnosťou, ktorú sťažovateľ namietal a ktorá môže mať podľa sťažovateľa podstatný vplyv na výklad ustanovenia § 55 ods. 2 vodného zákona, a to konkrétne s otázkou závažnosti záverečnej správy schválenej ministerstvom ako ústredným orgánom štátnej správy pre oblasť ochrany vôd.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti S., s. r. o, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé prejednanie vecí podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžp/6/2012 zo dňa 13. novembra 2012 porušené bolo.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžp/6/2012 zo dňa 13. novembra 2012 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd slovenskej republiky je povinný zaplatiť spoločnosti S., s. r. o. trovy právneho zastúpenia vo výške 331,13 EUR na účet advokáta JUDr. A. D... do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé prejednanie veci zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžp 6/2012 z 13. novembra 2012.

1. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžp 6/2012 z 13. novembra 2012

Ústavný súd v prvom rade v súlade so svojou judikatúrou predovšetkým podotýka, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory

všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy zaručiť každému prístup k súdu (resp. k inému orgánu majúcemu právomoc na prerokovanie danej veci). Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu a iného orgánu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Z doslovného znenia ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy vyplýva, že domáhať sa svojho práva môže každý „spôsobom ustanoveným zákonom“. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak všeobecný súd podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v zásade nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je v prípade občianskeho súdneho konania najmä Občiansky súdny poriadok. Súčasťou práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred konajúcim orgánom úspešný. Tento orgán nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom, a to aj pri rešpektovaní druhu alebo štádia konania, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (porov. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžp 6/2012 z 13. novembra 2012 vyplýva:

«Z obsahu administratívneho spisu senát odvolacieho súdu zistil, že Krajský úrad životného prostredia v Prešove začal konanie na základe žiadosti žalobcu zo dňa 07. 07. 2009 o zriadenie ochranného pásma geotermálneho vrtu VSČ-1 v P. podľa § 55 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z. z. v záujme ochrany využiteľného množstva geotermálnych vôd. Žalobca požiadal o stanovenie ochranného pásma o polomere 5 km, v rámci ktorého by nebolo možné povoliť ďalšie prieskumné územie pre hydrogeologický prieskum v P. Krajský úrad životného prostredia v Prešove, Odbor kvality životného prostredia rozhodnutím č. 1/2009/00890-012/JL zo dňa 08. 12. 2009 zamietol predmetnú žiadosť žalobcu. V dôvodoch prvostupňový správny orgán uviedol, že ochrana vodných stavieb podľa § 55 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z. z. slúži k bezprostrednej ochrane vodnej stavby a na zabezpečenie jej prevádzkyschopnosti, nie na ochranu využiteľného množstva geotermálnych vôd, preto orgán štátnej vodnej správy nemôže určením pásma ochrany vodnej stavby chrániť kvantitatívne parametre podzemných vôd. Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca, odvolanie. Žalovaný rozhodnutím č. 6261/2010-8.1 zo dňa 25. 05. 2010 napadnuté prvostupňové rozhodnutie podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 364/2004 Z. z. na ochranu výdatnosti kvality a zdravotnej bezchybnosti vody vodárenských zdrojov, ktoré sa využívajú, orgán štátnej vodnej správy určí ochranné pásma na základe posudku orgánu na ochranu zdravia. Ak to vyžadujú závažné okolnosti, môže orgán štátnej vodnej správy určiť ochranné pásma aj pre využiteľné vodárenské zdroje a pre vodné zdroje určené na odber pre pitnú vodu s kapacitou nižšou, ako ú definované vodárenské zdroje. Určené ochranné pásma sú súčasne pásmami hygienickej ochrany podľa osobitného predpisu.

Podľa § 55 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z. z. v záujme ochrany vodnej stavby, ak nejde o verejný vodovod a verejnú kanalizáciu, môže orgán štátnej vodnej správy na návrh vlastníka vodnej stavby určiť pásmo ochrany vodnej stavby a podľa jej povahy zakázať alebo obmedziť v ňom výstavbu niektorých stavieb alebo činnosti v pasme ochrany vodnej

stavby je vlastník vodnej stavby povinný poskytnúť vlastníkovi nehnuteľnosti náhradu podľa všeobecných predpisov o náhrade škody.

Podľa § 21 ods. 7 zákona č. 364/2004 Z. z. orgán štátnej vodnej správy je viazaný pri povoľovaní odberu

a) vôd z vodného toku prietokom vody vo vodnom toku, ktorý ešte umožňuje všeobecné užívanie povrchových vôd a zabezpečuje funkcie vodného toku a zachovanie vodných ekosystémov v ňom (ďalej len „minimálny zostatkový prietok“),

b) podzemných vôd hladinou podzemnej vody, ktorá ešte umožňuje trvalo udržateľné využívanie vodných zdrojov a riadnu funkciu vodných útvarov s nimi súvisiacich (ďalej len „minimálna hladina podzemných vôd“).

Podľa § 65 zákona č. 364/2004 Z. z. orgány štátnej vodnej správy pri vydávaní povolení na osobitné užívanie vôd, súhlasov, vyjadrení a pri inom rozhodovaní sú povinné vychádzať z výsledkov zisťovania výskytu a hodnotenia stavu povrchových vôd a podzemných vôd, z vodnej bilancie, z programu opatrení na účely zlepšenia kvality povrchových vôd určených na odbery pre pitnú vodu, z plánov manažmentu povodí, z Vodného plánu Slovenska, z programu znižovania znečisťovania vôd škodlivými látkami a obzvlášť škodlivými látkami a z koncepcií a rozvojových programov vo vodnom hospodárstve.

Podľa § 23 ods. 4 písm. e/ zákona č. 569/2007 Z. z. k návrhu na určenie prieskumného územia v etape vyhľadávacieho geologického prieskumu a podrobného geologického prieskumu objednávateľ a ak ide o osobitné prieskumné územie zhotoviteľ geologických prác, priloží stanoviská orgánov, ktoré sa vyjadrujú k projektu geologickej úlohy z hľadiska ochrany záujmov chránených osobitnými predpismi.

Z uvedeného vyplýva, že cieľom ochrany vodnej stavby podľa ustanovenia § 55 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z. z. je obmedzenie stavebnej činnosti, prípadne iných činností, ktoré by akýmkoľvek spôsobom mohli poškodiť samotnú vodnú stavbu. Uvedené ustanovenie začína slovným spojením v záujme ochrany vodnej stavby preto uvedené pásmo ochrany podľa § 55 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z. z. je určené na ochranu vodnej stavby a nie na ochranu využiteľného množstva geotermálnych vôd, ako to požaduje žalobca. Inštitút pásma ochrany vodnej stavby neumožňuje zakázať povoľovanie ďalších prieskumných území a

vykonávanie hydrogeologického prieskumu inými osobami v danej hydrogeologickej štruktúre.

Žalobca správne poukázal na jeden z významov právnej úpravy zákona č. 364/2004 Z. z., ktorým je účelné, hospodárne a trvalo udržateľné využívanie vôd. Ak ide o ochranu geotermálnych vôd, tak na zabezpečenie trvalej a dlhodobej výdatnosti geotermálneho vrtu slúžia iné ustanovenia zákona č. 364/2004 Z. z. a nie ustanovenie § 55 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z. z. Na dosiahnutie tohto účelu zákona, požadovaného žalobcom slúži napr. aj ustanovenie § 21 ods. 7 zákona č. 364/2004 Z. z. alebo § 65 zákona č. 364/2004 Z. z. Prípadné ďalšie odbery geotermálnych vôd sú viazané na povoloovací režim a orgány štátnej vodnej správy sú pri povoloванні viazané hladinou podzemnej vody, ktorá ešte umožňuje trvalo udržateľné využívanie vodných zdrojov a riadnu funkciu vodných útvarov s nimi súvisiacich.

Orgány štátnej vodnej správy pri povoloванні osobitného užívania vôd vychádzajú z výsledkov zisťovania výskytu podzemných vôd, čím sa zabráni situácii prípadného ovplyvnenia existujúcich zdrojov geotermálnych vôd novými vrtmi, realizovanými v rámci nových prieskumných území. Takisto v konaní podľa § 23 ods. 4 písm. e/ zákona č. 569/2007 Z. z., orgán štátnej vodnej správy, ako dotknutý orgán nemusí vyjadriť súhlas s návrhom prieskumného územia, ak by mohlo dôjsť k negatívnemu odberu už povolených odberov geotermálnych vôd geologickým dielom. Vodná stavba alebo osobitné užívanie vôd odberom geotermálnych vôd podlieha povolovaciemu konaniu, v ktorom orgány štátnej vodnej správy hodnotia jednotlivé aspekty, ktorého výsledkom môže byť povolenie, resp. nepovolenie novej vodnej stavby, resp. osobitného užívania geotermálnych vôd. Týmto je zabezpečený jeden z účelov zákona č. 364/2004 Z. z. a teda účelné, hospodárne a trvalo udržateľné využívanie vôd, ktoré nie je možné zabezpečiť prostredníctvom ustanovenia § 55 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z. z., ako to požadoval žalobca vo svojej žiadosti zo dňa 07. 07. 2009.

Správne orgány oboch stupňov správne vyhodnotili právnu a vecnú stránku veci, preto z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O. s. p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S/272/10-71 zo dňa 07.12.2011 ako vecne správny potvrdil.»

Pokiaľ ide o napadnutý spôsob a rozsah odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu, ako aj s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako to sťažovateľka tvrdila vo svojej sťažnosti. V napadnutom rozhodnutí najvyšší súd zohľadnil všetky jeho zákonné náležitosti a tieto pri jeho tvorbe aj prakticky aplikoval. Závery, ku ktorým najvyšší súd dospel, preto nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne) alebo zjavne neodôvodnené, pretože majú oporu v zákone a sú jasne a dostatočne právne zdôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožnila, nestačí na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti, resp. arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Ústavný súd tiež podotýka, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je garancia, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Ústavný súd zároveň pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemusí reagovať na každú vznesenú námietku, ale iba na také, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia preto neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, hoci z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že k porušeniu základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžp 6/2012 z 13. novembra 2012 nedošlo, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžp 6/2012 z 13. novembra 2012

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, ako i čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy alebo čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. v spojení s ich porušením (m. m. IV. ÚS 326/07).

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu a porušením základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 46 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení rozsudku najvyššieho súdu a úhrade trov právneho zastúpenia je viazané na vyslovenie

porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tejto časti sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2013